

ת"פ 50841/09/19 - מדינת ישראל נגד פאדי סלאימה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 50841-09-19 מדינת ישראל נ' סלאימה (עציר)

22.12.2020

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם פאדי סלאימה (עציר)

בא-כוח המאשימה: עו"ד שי עציון (פרקליטות מחוז ירושלים - פלילי)

בא-כוח הנאשם: עו"ד איברהם עימד

הכרעת דין

מהטעמים שיובאו בהכרעת דין זו, הנאשם מזוכה מחמת הספק מעבירות של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **החוק**) ומעבירה של תקיפת שוטר, לפי סעיף 274 בחוק.

הנאשם מורשע בעבירות הבאות: גניבת רכב לפי סעיף 413ב(א) ו-(ב) בצירוף סעיף 29 בחוק; שתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329א(1) בחוק; סיון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) בחוק; שמונה עבירות של חבלה במזיד לרכב לפי סעיף 413 בחוק.

הערה מקדימה בעניין סיכום טענותיו של הנאשם

2. בהליך הנדון התקיימו שלוש ישיבות הוכחות (בתאריכים 23.6.2020, 7.7.2020 ו-23.7.2020). בתום ישיבת ההוכחות האחרונה ובהתאם להחלטה ממועד זה (23.7.2020), נקבע בהסכמת באי-כוח הצדדים, כי סיכומי טענותיהם יוגשו בכתב, כך שסיכומי המאשימה יוגשו עד יום 6.8.2020 וסיכומי הנאשם יוגשו עד יום 20.8.2020. לבקשת המאשימה ועל-פי החלטה מיום 6.8.2020, נדחה מועד הגשת סיכומיה ליום 10.8.2020 ומועד הגשת סיכומי הנאשם נדחה ליום 24.8.2020. בהתאם לכך, סיכום טענות המאשימה אמנם הוגש ביום 10.8.2020.

ביום 30.8.2020 (לאחר חלוף המועד להגשת סיכומי הנאשם), ניתנה החלטה, שלפיה לבקשת בא-כוח הנאשם, סיכומי טענותיו יוגשו למחרת, 31.8.2020. משלא הוגשו סיכומי הנאשם עד יום 23.9.2020, ניתנה במועד זה החלטה שלפיה אם לא יוגשו עד יום 30.9.2020, ייחשב הדבר לוותר מצדו על הגשת סיכומי טענותיו, וכן כי ייחשב למסכים לכך שהכרעת הדין תינתן על יסוד הראיות שנשמעו ועל יסוד טענות המאשימה בסיכומיה.

ביום 1.10.2020 הוגשה בקשת בא-כוח הנאשם לארכה נוספת, כך שסיכומי הנאשם יוגשו למחרת, ביום 1.10.2020. בסופו של דבר, סיכומי הנאשם הוגשו ביום 5.10.2020 בצירוף בקשת ארכה מתאימה, אשר ניתנה בהחלטה מאותו יום.

3. לאחר קריאה ראשונית של התיק לשם כתיבת הכרעת הדין, נוכחתי כי עותק הסיכומים שהוגשו מטעם הנאשם, הוגש באופן חסר וקטוע (הסיכומים מסתיימים בעמ' 11 בפסקה 43, בעוד שניכר כי הסתיימו באמצע נושא ולאחר דיון, שלא הושלם, רק בחלק מהאירוע הראשון המתואר בכתב האישום). לפיכך, ביום 4.11.2020 ניתנה החלטה המפנה את תשומת ליבו של בא-כוח הנאשם לתקלה זו ומורה לו להגיש עותק תקין של הסיכומים מטעמו. לבקשתי נעשו מספר פניות מטעם המזכירות אל בא-כוח הנאשם ואל מזכירתו, כדי שיגישו בהקדם עותק תקין, שיאפשר את מתן הכרעת הדין. בהחלטה מיום 5.11.2020 נאמר כי למרות הודעת בא-כוח הנאשם למזכירות בית המשפט, כי יגיש עותק סיכומים תקין, הדבר לא נעשה ולפיכך שבתי וביקשתי שבא-כוח הנאשם יוודא הגשת עותק תקין של הסיכומים מטעמו בדחיפות.

באותו יום, 5.11.2020, שחל ביום חמישי, הוגשה הודעת בא-כוח הנאשם, שלפיה עותק תקין של הסיכומים מטעמו יוגש ביום ראשון. הדבר לא נעשה, ולכן ניתנה החלטה נוספת ביום ראשון, 8.11.2020, המפרטת בין השאר, את העובדה שעל פי דיווחי המזכירות לרבות תרשומות בתיק, נעשו מספר פניות ממזכירות בית המשפט אל בא-כוח הנאשם ואל מזכירתו, אך טרם הוגש עותק תקין של סיכומי הנאשם. לפיכך נאמר, כי אם יוגשו סיכומי בא-כוח הנאשם קודם למתן הכרעת הדין, כמובן שאעיין בהם. החלטה זו הומצאה אל בא-כוח הנאשם כדין עוד באותו יום ועל פי נתוני מערכת 'נט המשפט' הוא אף צפה בהחלטה באותו יום. למרות זאת, עד היום לא הוגש עותק תקין של סיכומי הנאשם. בנסיבות אלו, אין מנוס ממתן הכרעת הדין על יסוד הראיות שהוגשו ועל סמך טענות המאשימה וטענותי החלקיות של בא-כוח הנאשם בעותק הסיכומים הקטוע שהוגש.

עובדות כתב האישום

4. על פי כתב האישום שהוגש ביום 22.9.2019, הנאשם הואשם בעבירות הבאות: גניבת רכב, לפי סעיף 413ב(א) ו-(ב) בצירוף סעיף 29 בחוק; שתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) בחוק; סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) בחוק; שמונה עבירות של חבלה במזיד לרכב לפי סעיף 413 בחוק; הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 בחוק; תקיפת שוטר, עבירה לפי סעיף 274 בחוק.

5. על פי עובדות כתב האישום, ביום 11.9.2019 או במועד סמוך, קשר הנאשם קשר עם שני אחרים שזהותם אינה ידועה (להלן - **האחרים**) כדי לגנוב עמם בצוותא חדא רכב משטח ישראל ולהעבירו לשטח הרשות הפלסטינית. תפקיד הנאשם היה לנהוג את הרכב ולהעבירו במחסום קלנדיה תמורת תשלום בסך 1,500 ₪.

6. ביום 11.9.2019 סמוך לשעה 23:00 הגיע הנאשם עם האחרים לרחוב שביל הצוקים 1 בשכונת עין כרם בירושלים. האחרים שברו את החלון הצדדי-אחורי-ימני של רכב מתוצרת 'מאזדה', מספר רישוי 6979511 (להלן - **המאזדה**), השייך לדניאל מ', והניעו את המאזדה. הנאשם נותר לבד במאזדה והחל לנהוג בה ולנסוע מעין כרם, דרך כביש בגין, לכיוון מחסום קלנדיה.

7. בהגיע הנאשם לציר 45, הבחין בו השוטור אביאל פיקל (להלן - **פיקל**) שהיה ברכב בילוש במסגרת פעילות סמויה נגד גנבי כלי רכב ועמו היה המתנדב נתן אליעזר גרוסמן (להלן - **נתן**). פיקל חשד שהמאזדה גנובה ולכן החל לנסוע בעקבותיה, תוך מסירת דיווחים ברשת הקשר המשטרתית על כך שהמאזדה חשודה כרכב גנוב. למעקב אחר המאזדה הצטרפו רכבי בילוש נוספים.

8. במסגרת הקשר ולשם קידומו, בהגיע הנאשם אל כיכר עטרות, הוא פנה ימינה לכיוון מחסום קלנדיה, המשיך ונסע לכיכר קלנדיה, תוך נסיעה לכיוון מחסום קלנדיה. אותה עת, עמדה במחסום קלנדיה ניידת משטרה כחולה. הנאשם לא עבר במחסום, אלא פנה ימינה לציר 60 לכיוון כיכר מג"ב וציר שדה התעופה.

9. בשלב זה החליטו כוחות המשטרה לחסום את המאזדה שבה נהג הנאשם. בחסימתה השתתפו שלושת כלי הרכב הבאים: רכב הבילוש של פיקל חסם את המאזדה מלפנים, רכב בילוש מתוצרת סקודה (להלן - **הסקודה**) שבו נהג השוטור אדם מיארה (להלן - **מיארה**) חסם את המאזדה מצדה השמאלי ורכב בילוש מתוצרת סורנטו (להלן - **הסורנטו**), שבו נהג השוטור טל גטהון (להלן - **ג'טה**) ולצדו ישב המתנדב רמי ברקוביץ' (להלן - **רמי**) נצמדה אל המאזדה מאחור (אירוע זה יכונה להלן - **אירוע החסימה**).

בשלב חסימת המאזדה באמצעות שלושת רכבי הבילוש כמתואר, פגע הנאשם באמצעות המאזדה בכנף הימנית של הסקודה שבה נסע מיארה. מיארה ירד מהסקודה וצעק לעבר הנאשם, "עצור משטרה, עצור משטרה!".

רמי פתח את הדלת הקדמית-ימנית של הסורנטו והחל לצאת מהרכב. כדי להימלט מהשוטרים ולמנוע את מעצרו או את עיכובו כדין, בידעו שמאחוריו רכב וכן מתוך כוונה להטיל נכות או מום במי מיושבי הסורנטו או לגרום להם חבלה חמורה, נסע הנאשם לאחור במהירות ופגע בדלת הסורנטו וברמי, כך שגופו נמחץ בין דלת הסורנטו לבין המאזדה. כתוצאה מכך, נפצע רמי באורח קשה כפי שיפורט בהמשך, ונפל לקרקע.

10. לאחר אירוע החסימה המתואר, החל הנאשם בנסיעה קדימה תוך עקיפת החסימה של רכבי הבילוש מימינם. בשלב זה, ירה מיארה 5 כדורים לעבר גלגלי המאזדה (הערה: נראה כי נפלה טעות בניסוח כתב האישום, מאחר שעל פי העדויות, השוטור שירה היה פיקל ולא מיארה). הנאשם נמלט מפני השוטרים, ונסע צפונה על ציר נמל התעופה, בעודו נוהג בצורה פרועה ומהירה המסכנת את עוברי הדרך. השוטור מיארה נכנס אל הסקודה ודלק אחר הנאשם שנמלט.

11. אותה עת, על ציר נמל התעופה, במרחק כ-500 מטר ממקום אירוע החסימה, היה מחסום שגרתי ויזום של שוטרי מג"ב, מאי קירלי (להלן - **מאי**), עוז סולימיני (להלן - **עוז**) ומאור תפארת (להלן - **מאור**). המחסום נעשה כך שרכב ממוגן של מג"ב מסוג קרקל חסם נתיב אחד מבין שני הנתיבים בציר נמל התעופה, בעוד אורות משטרתיים של הרכב דולקים ומהבהבים (להלן - **מחסום מג"ב**).

סמוך למחסום מג"ב נעצר רכב מסוג סיאט (להלן - **סיאט**) לצורך בדיקה שגרית שערכו שוטרי מג"ב. סמוך לרכב

הסיאט, בינו לבין רכב הקרקל, עמדו על הכביש השוטרים עוז ומאי שאחזו בידיהם בפנס המשמש לסימון או לזיהוי.

הנאשם, שנהג במאזדה, הגיע למחסום מג"ב, אך למרות המחסום, התעלם מקיומו ומהשוטרים שעמדו על הכביש, לא עצר ואף לא האט את נסיעתו, אלא נסע במהירות ובפראות, תמך ועבר בין רכב הקרקל לבין רכב הסיאט ופגע בעוצמה ובמהירות גבוהה בעוז שעמד במקום. כל זאת, בכוונה למנוע את מעצרו או את עיכובו כדין ובכוונה להטיל בעוז נכות, מום או לגרום לו חבלה חמורה. בעקבות פגיעה זו, הועף עוז קדימה על הכביש ונפצע באורח קשה כפי שיתואר בהמשך.

12. הנאשם המשיך בנסיעה על ציר נמל התעופה לכיוון צפון ולאחר נסיעה לאורך כ-250 מטר פגע בחמישה כלי רכב שחנו לצד הכביש (להלן - **כלי הרכב שחנו על ציר נמל התעופה**), גרם להם נזקים ונעצר לאחר שרכבו הסתובב מספר פעמים מעוצמת הפגיעה באותם כלי רכב. הנאשם יצא מהרכב ונמלט ולאחר מכן הסתתר באתר סמוך למקום שבו נעצר רכב המאזדה. הנאשם אותר רק לאחר מספר שעות של חיפושים אחריו.

את הנאשם איתרו השוטרים מיארה וטל ידיד (להלן - **ידיד**), ומיארה הודיע לנאשם כי הוא עצור. הנאשם התנגד למעצרו בעודו דוחף את מיארה ואת ידיד, אשר נאלצו להשכיב את הנאשם על הרצפה כדי להשתלט עליו. לאחר מכן, בסיועו של השוטר אמג'ד סידו (להלן - **סידו**), הוכנס הנאשם אל ניידת המשטרה. גם בעת שהיה בניידת, המשיך הנאשם להתנגד למעצרו, נח בסידו ופגע בכתפו, השתולל ובעט ברגליו לכל הכיוונים ופגע בשוטרים ידיד ומיארה.

13. כתוצאה ממעשיו המתוארים של הנאשם נגרמו פגיעות הגוף הבאות:

לרמי נגרמו חבלות בראש, באגן וברגליים וכן החבלות החמורות הבאות: שברים בטבעת האגן, רמוס פיוביס וסקרום מימין עם מעורבות אצטבולם מימין, שבר רמוס פיוביס משמאל, שבר תוך פרקי בקונדיל המדיאלי של הפמור משמאל. רמי נותח בהרדמה מלאה לשם הכנסת ברגים באגן משני הצדדים ועד מועד הגשת כתב האישום יצא לחופשת מחלה למשך 45 יום.

לעוז נגרמו חבלות חמורות אשר כללו פצע פתוח עמוק בצד הלטרלי של ירך שמאל, דפורמציה של שוק שמאל, פצע פתוח בצד הלטרלי של אמת שמאל ודפורמציה של אמה אמצעית שמאל, שבר דיאפלזארי פתוח של טיביה ופיבולה בשמאל, שבר דיאפיזארי של רדיוס ואולנה משמאל ושבר באולנה דיסטאלי באזור הפצע הפתוח. עוז אושפז לצורך ניתוח, לרבות קיבוע חיצוני של שוק שמאל ואף יזדקק לניתוחים נוספים בעתיד.

הנאשם עצמו נפגע ונגרם לו שבר באף וחבלות בחזה ובבטן.

14. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ניזוקו כלי הרכב כלהלן:

א. רכב המאזדה נהרס כליל. מכסה המנוע, דלת תא המטען, הפגוש הקדמי והאחורי והגריל הקדמי התנתקו. השמשה הקדמית התנפצה, שמשת הצד יצאה ממקומה, גלגל וצירו נותקו מהרכב ויתר הגלגלים נוקבו.

ב. רכב הסורנטו המשטרתי נפגע בדלת הקדמית-ימנית וכן נגרמו לרכב פגיעות פח וצבע שעלות תיקונם הייתה בסך 27,497 ₪.

ג. רכב הסקודה המשטרתי נפגע בדלת הימנית ונגרמו פגיעות פח וצבע. במועד כתב האישום שווי התיקון טרם הוערך.

ד. רכב הסיאט שעמד במחסום מג"ב ניזוק בכך שנשבר פנס, נוקב גלגל וכן נשברו מכסה המנוע, כנף ומראת צד נשברה.

ה. כלי הרכב שעמדו על ציר נמל התעופה נפגעו קשות. בין השאר נגרמו פגיעות פח, צבע, גלגלים נפגעו ונגרמו פגיעות בפגוש. אלו כלי הרכב שנפגעו: רכב מדגם 'ברלינגו', מ"ר 6900434; רכב מתוצרת 'טויוטה', מ"ר 8448066; רכב מתוצרת 'פולקסווגן', מ"ר 8508870; רכב מתוצרת 'סיטרואן', מ"ר 8016012; רכב מתוצרת 'פסאט', מ"ר 7878070.

15. לנוכח מעשיו המתוארים ועל פי הנטען בכתב האישום, הנאשם גנב בצוותא חדא רכב; פצע בשתי הזדמנויות בני אדם וגרם להם חבלות חמורות שלא כדין בכוונה להטיל בהם נכות או מום או לגרום להם חבלה חמורה וכן בכוונה להימנע ממעצר או מעיכוב כדין; טיפל בנתיב תחבורה בדרך שיש בה כדי לסכן את השימוש והבטיחות לנוסעים בו, בכוונה לפגוע בנוסע בנתיב תחבורה או בכלי תחבורה או לסכן את בטיחותו; הרס או פגע במזיד בשמונה כלי רכב; עשה מעשה כדי להפריע לשוטר בעת מילוי תפקידו; ותקף שוטר בעוד התקיפה קשורה למילוי תפקידו של השוטר.

תשובת הנאשם לאישום

16. תשובת הנאשם לאישום ניתנה בדיון מיום 3.10.2019. בתשובתו הודה ברוב עובדות כתב האישום למעט אלו שאינן בידעתו, אשר בעיקרן נוגעות להתנהלות השוטרים בתוך כלי הרכב שבהם נסעו. כן כפר במספר עובדות המשליכות על העבירות שבהן הואשם, כלהלן.

17. בכל הנוגע לאירוע החסימה (המתואר בסעיפים 10-15 בכתב האישום), טען הנאשם כלהלן:

ראשית, כלל לא ידע שמדובר ברכבי בילוש משטריים וכי אף לא יכול היה לדעת זאת. לטענתו, בכל חומר הראיות אין כל ראייה לכך שרכב משטרתי כלשהו, למעט רכב הקרקל של מג"ב, היה מעורב באירוע. עוד טען, כי השוטרים לא

הזדהו כשוטרים וכי לא ידע שהם שוטרים. הנאשם אף הכחיש שמיארה ירד מרכב הסקודה וצעק לעברו "עצור משטרה, עצור משטרה" (כמתואר בסעיף 11 בכתב האישום). בעניין זה הדגיש, כי בסרטון המתעד את האירוע נראים אנשים בלבוש אזרחי, ללא כובעי משטרה או אמצעי זיהוי משטרה כלשהו, המתנפלים על רכב המאזדה שבו נהג. איש מהם אף לא הציג תעודת שוטר. לפיכך אף כפר בטענה כי הימלטותו נבעה מרצון להימלט משוטרים.

שנית, בעניין פציעתו של רמי במהלך אירוע החסימה, טען הנאשם, כי רמי נפגע מרכב המשטרה הלבן שהיה במקום ולא מרכב המאזדה שבו נהג.

שלישית, הנאשם טען כי הירי לעבר המאזדה היה לאחר שהסכנה חלפה, ולכן לא ברור מדוע השוטרים ירו לעבר הרכב. עוד טען, כי ניתן לראות בסרטון, כי הירי לא כוון אל עבר גלגלי הרכב, אלא כדי "לנטרל את הנאשם".

18. בעניין האירוע במחסום מג"ב, כפר הנאשם בטענה כי התכוון לפגוע במי מהשוטרים.

19. הנאשם לא כפר בפגיעות הגוף ובנזקי הרכוש המתוארים בכתב האישום. עם זאת וכאמור, טען כי רמי לא נפגע כתוצאה ממעשיו וכן כפר בכך שהפגיעה של עוז נגרמה כתוצאה ממעשיו.

בעניין פציעת הנאשם עצמו טען, כי פציעתו לא נבעה ממעשיו אלא מכך שבמהלך מעצרו הופעל עליו כוח לא סביר, אשר כתוצאה ממנו נגרמו לו שבר באף, חתך בעין וחבלות בחזה ובבטן.

בעניין נזקי הרכוש, כפר הנאשם רק בסכום עלות התיקון של אחד מכלי הרכב, כפי שצוין בכתב האישום.

20. בהתאם לתשובותיו לכתב האישום, כפר הנאשם בעבירות שבהן הואשם למעט אלו שבהן הודה הנוגעות בעיקר לגניבת הרכב ולנזקי הרכוש.

העדים שהעידו והראיות שהוגשו

21. לקראת דיוני ההוכחות הוגש מטעם המאשימה תיק מוצגים מוסכם, ובמהלך שמיעת הראיות הוגשו מטעמה ראיות נוספות (סך הכול, למעלה משישים), ומטעם הנאשם הוגשה ראיה אחת. הראיות העיקריות שהוגשו היו סרטונים שצולמו ממצלמות אבטחה ומצלמת דרך אשר תיעדו את מסלול נסיעת הנאשם בחלקים עיקריים מנסיעתו, כפי שתוארו בכתב האישום. בכלל זה, את אירוע החסימה ואת נסיעת הנאשם במחסום מג"ב. בהסכמת הצדדים ומטעמי נוחות, הוגש גם סרטון אחד ערוך, הכולל את רצף הקטעים הרלוונטיים לאישום (ת/53) (הצדדים כינו את הסרטון הזה, "הסרטון המתכלל", אך להלן יכונה - **הסרטון המאגד**).

22. מטעם המאשימה העידו שנים-עשר עדים בשני דיונים (מיום 23.6.2020 ומיום 7.7.2020), אשר כללו את חוקרי משטרה וכן את השוטרים והמתנדבים שהוזכרו בכתב האישום (מרווה עזרא, רמי, עוז, מאור, מאי, סלימאן עבדאללה, ידיד, נתן, סידו, מיארה, פיקל, ג'טה ואמג'ד טריף). מטעם ההגנה העיד רק הנאשם (בדיון מיום 23.7.2020).

הגדרת המחלוקות

23. בסיכומי הנאשם (הקטועים), נדונה רק באופן טענת הנאשם שלפיה לא היה מודע לנוכחותם של שוטרים במהלך אירוע החסימה. אמנם לכאורה, ניתן היה לומר כי הנאשם זנח את שאר טענותיו, אך מטעמי זהירות, להלן יידונו מחלוקות הצדדים כפי שעלו מתשובת הנאשם לאישום.

על-פי תשובת הנאשם לאישום, המחלוקות העובדתיות נוגעות לארבעת העניינים הבאים: הראשון, שאלת מודעות הנאשם לכך שהמשתתפים בחסימת רכבו במהלך 'אירוע החסימה' היו שוטרים. השני, אופן פציעתו של רמי, ואם נגרמה מפגיעת ה'מאזדה' שבה נהג הנאשם. השלישי, אם הנאשם הוא מי שגרם לפציעתו של עוז בעת שנסע במחסום מג"ב, ואם הוא אחראי לפציעתו. הרביעי, התנהלות הנאשם והשוטרים בעת מעצרו של הנאשם, מידת הכוח שהופעל עליו ואם אמנם עבר הנאשם את העבירות שעל פי הנתען נעברו בשלב מעצרו.

עיקרי טענות המאשימה

24. **נושא מודעות הנאשם להימצאות שוטרים באירוע החסימה הראשון:** המאשימה טענה כי על יסוד הראיות הבאות, הוכח כי הנאשם ידע על הימצאות שוטרים באירוע החסימה: עדוּתו של רמי, אשר תיאר כי בעת שיצא מרכבו אחז כובע זיהוי משטרי, אך ככל הנראה לא הספיק לחבוש אותו (עמ' 32 שורה 24 עד עמ' 33 שורה 17); עדוּתו של מיארה, שאישר כי לא היו אורות כחולים בניידת וכי אמנם לא הספיק לחבוש כובע זיהוי, אך טען שהזדהה בכך שצעק "עצור משטרה" (עמ' 141 שורות 6-7, ושורות 12-15. בחקירתו הנגדית בעמ' 146 שורות 15-17, עמ' 148 שורות 5-1, עמ' 149 שורות 24-25); עדוּתו של פיקל, כי הזדהה בכך שצעק "עצור משטרה", והוסיף, כי בזמן הקצר שעמד לרשותו לא הספיק לסמן באמצעי זיהוי נוספים, כגון חבישת כובע משטרי (עמ' 165 שורה 25, עמ' 166 שורה 1, עמ' 177 שורות 21-25, עמ' 178 שורות 8-12 ושורות 13-17). בעניין הירי העיד, כי ירה לעבר המאזדה רק לאחר שהנאשם דרס את רמי והמשיך בנסיעה מהירה ומסוכנת, שהעלה חשש בדבר סיכון למשתמשי הדרך ולשוטרים נוספים שהיו במחסום בהמשך הדרך (עמ' 165 שורה 24 עד עמ' 166 שורה 5, עמ' 174 שורות 16-21).

גרסת הנאשם: המאשימה טענה כי הנאשם העלה גרסאות סותרות ולכן לא ניתן לתת אמון בדבריו. בתשובתו לאישום הודה ברוב העובדות ובדריסתו של רמי. לטענת המאשימה, זו אף הייתה גרסתו בעת חקירתו במשטרה וכן בעדותו בבית המשפט, בעוד המחלוקת הייתה רק בשאלת מודעותו לכך שכלי הרכב שהשתתפו בחסימה היו משטריים וכי האנשים שהשתתפו באירוע היו שוטרים. בחקירה הראשית העיד הנאשם, כי האנשים שחסמו אותו לא אמרו דבר, הוא ראה שהם חמושים, פחד שיהרגו אותו ולכן ברח מהמקום (עמ' 189 שורות 1-2). המאשימה טענה, כי גרסת הנאשם בעדותו בבית

המשפט, היא גרסה כבושה וכי כן היה מודע לכך שדובר בשוטרים, אך בחר לברוח מהמקום. לעניין זה הפנתה אל ההודעה הראשונה שנגבתה מהנאשם ביום 12.9.2019 (ת/46), אשר תמציתה היא, כי אדם זר עצר לו סמוך למחסום קלנדיה, הציע להסיע אותו לקרבת מקום וכי אירוע החסימה ארע בעוד אותו אדם זר נוהג. בהמשך חקירתו במשטרה, חזר בו הנאשם מגרסה זו ואף בתשובתו לאישום ובעדותו בבית המשפט, הודה כי הוא היה זה שנהג. עם זאת, כבר באותה הודעה אמר, כי באירוע החסימה, בעת שאדם אחר נהג ברכב, השתתפו שוטרים (ת/46, עמ' 9 שורה 223-228). על כך חזר גם בהמשך דבריו, כי מאחורי הרכב שבו נסע עם אותו אחר, היו רכבי משטרה (שם, עמ' 11 שורה 300-313). מכאן טוענת המאשימה, כי הנאשם ידע שכלי הרכב שהשתתפו באירוע החסימה היו כלי רכב של המשטרה וכי אותם אנשים היו שוטרים.

המאשימה הפנתה לכך שגם בגרסאותיו המאוחרות אמר הנאשם כי האנשים ש"סגרו עליו" היו שוטרים וכי דובר ברכבי משטרה שחסמו את רכב המאזדה. המאשימה הפנתה להודעת הנאשם מיום 14.9.2019 (ת/47), שבה אמר, שהמשטרה "סגרו עליו..." (ת/47 שורה 116; ת/47 - תכתוב החקירה, עמ' 25 שורות 32-35). גם במענה לשאלה מתי ראה הנאשם את המשטרה, השיב שהיה זה כאשר "המשטרה סגרו עליו, מכוניות, הם קפצו על המכונית..." (ת/47 א עמ' 33 שורות 12-15).

המאשימה הוסיפה כי בעת שהנאשם העיד כי ברח מהמקום מאחר שפחד, הוא לא תיאר פחד מגורמים עבריינים, כפי שטען בעדותו בבית המשפט, אלא פחד מהמשטרה. כאשר נשאל לסיבת הפחד, השיב "בגלל שהמכונית גנובה פחדתי" (ת/48, עמ' 4 שורות 68-73).

לנוכח הראיות האמורות טענה המאשימה, כי בניגוד לגרסת הנאשם בבית משפט, כי לא היה מודע לכך ששוטרים היו מי שחסמו אותו באירוע החסימה, בעת חקירתו במשטרה כן ידע שדובר בשוטרים. כן הדגישה כי כאמור, השוטרים פיקלו ומיירה העידו שצעקו לנאשם, "עצור משטרה".

25. **אופן פציעתו של רמי:** המאשימה טענה כי על-פי קטע הסרטון שבו נראית הפגיעה ברמי (הסרטון המאגד, בין דקה 2:33 לדקה 2:38), לא ניתן לקבל את טענת הנאשם, שלפיה רמי נפגע מרכב משטרה ולא מרכב המאזדה שבו נהג. לטענתה, ניתן לראות בבירור כי הרכב המצוי סמוך לרמי מתחיל לנסוע, בעוד שרמי מתגלגל הצדה ומפנה את הדרך. לאחר מכן (דקה 2:46), הרכב חולף בעוד רמי נשען על ברכיו וידיו. המאשימה הפנתה גם לעדותו של רמי, כי כלל לא נפגע מרכב הסורנטו (עמ' 39 בפרוטוקול, שורות 6-15 וכן עמ' 39-40), וכן לעדותו של ג'טה, שלפיה לאחר שהבחין שרמי נפגע מהמאזדה, הוא נסע לאט בסורנטו, כדי לא לפגוע ברמי (עמ' 184 בפרוטוקול שורות 2-4, וכן עמ' 194 שורות 2-8). המאשימה הוסיפה, כי גרסת הנאשם נשענת על כך שבסרטון המאגד, ישנו שלב שבו רכב הסורנטו מסתיר את רמי (בין דקה 5:41 לדקה 5:46). אולם לטענתה, השערת הנאשם נסתרת במה שכן נראה בסרטון ובעדויותיהם של רמי ושל ג'טה.

26. **שאלת כוונת הנאשם בשלב הדריסה ובהימלטותו מאירוע החסימה:** המאשימה טענה, כי בניגוד לטענת הנאשם, הוכחה כוונת הנאשם לפגוע בנוסעי הסורנטו ולדרוס את רמי, ואף הוכח כי הימלטותו מהמקום נועדה למניעת מעצרו או עיכובו כדיון. לטענתה, לא ניתן לקבל את גרסת הנאשם כי ברח מתוך פחד שאותם אנשים רוצים לפגוע בו

(עדות הנאשם בעמ' 206 שורות 10-19). בעניין כוונת הנאשם נטען, כי הוכח יסוד נפשי כפול, גם רצון הנאשם להימלט מהשוטרים לשם מניעת מעצרו וגם כוונתו לפגוע בשוטרים. לטענתה, הדבר הוכח ממעשי הנאשם, כפי שהם עולים מהסרטון וגם מדבריו בחקירתו במשטרה. בעניין ניסיון הבריחה מהשוטרים לשם מניעת מעצר, סיפר הנאשם כי ראה שהשוטרים "סגרו עליי" (ת/א 47 עמ' 25). אמנם בחקירותיו הזכיר שפחד (למשל, ת/א 48 עמ' 4 שורה 67; ת/א 47 עמ' 33 שורה 37), אולם הסביר כי הפחד נבע מכך שנהג ברכב גנוב.

בעניין הכוונה לפגוע בשוטרים, הפנתה המאשימה לעדותו של רמי שלפיה בעת שהנאשם פגע בו נוצר קשר עין בינו לבין הנאשם (עמ' 48 בפרוטוקול, שורות 1-12). לטענתה, אף בסרטון, שהוצג לנאשם בחקירתו הנגדית, ניתן להבחין באותם חילופי מבטים (הסרטון המאגד, דקה 2:24). כן הפנתה לכך, שבמענה לשאלה, מדוע נסע לאחור ורק לאחר מכן נסע קדימה, השיב הנאשם, "כדי לעלות עליהם. אני פחדתי שראיתי אותם" (ת/א 47 עמ' 33 שורות 31-35). המאשימה טענה אפוא, כי גרסת הנאשם בבית משפט היא גרסה כבושה וסקרית, אשר אינה מתיישבת עם דבריו בעת חקירתו במשטרה, עם ההיגיון או עם שאר הראיות. בעדותו אישר הנאשם כי אינו מסוכסך עם איש וכי חששו נבע רק מכך שאולי אותם אנשים שהיו במקום הם בעלי הרכב הגנוב, המבקשים להכותו (עמ' 231 שורות 15-23). לטענת המאשימה, למרות חשש זה, לא עצר הנאשם בהמשך נסיעתו במחסום מג"ב ולא ביקש את עזרת השוטרים שהיו במקום. המאשימה טענה, כי תשובת הנאשם, כי לא חשב על אפשרות זו וכי לא עשה כן בשל כך שנהג ברכב גנוב (שם, עמ' 236), מצביעה כי גרסתו אינה אמת.

לנוכח הראיות האמורות, טענה המאשימה כי מעשי הנאשם מלמדים על כוונותיו ועל התוצאות הטבעיות של מעשיו. מכאן לטענתה, הוכח כי הנאשם ידע על כך שדובר בשוטרים שמהם ביקש להימלט וכי התכוון לדרוס אותם.

27. **אירוע הדריסה במחסום מג"ב:** בעדותו טען הנאשם כי לא התכוון לפגוע במי מהשוטרים שהיו במחסום מג"ב. כן טען, כי במהלך בריחתו לאחר אירוע החסימה, קיבל מכה בראשו ולכן לטענתו, לא הבחין בנעשה בדרכו. המאשימה טענה, כי טענותיו אלו של הנאשם נסתרות בראיות שהוגשו וכי את טענתו בעניין מכה בראשו, יש לדחות משני הטעמים הבאים.

ראשית, מבנה זירת האירוע שאירע במחסום מג"ב ואופן התנהלות הנאשם, עומדים בסתירה לגרסתו. על מבנה הזירה ניתן ללמוד בין השאר, מהסרטון המאגד (בין דקה 2:08 לדקה 2:10), כלהלן: רכב הקרקל עמד בניצב לכיוון הנסיעה, סמוך למפרץ של תחנת אוטובוס באופן שחסם מחצית מאחד מנתיבי הנסיעה. בחנייה הסמוכה לנתיב הנגדי חנו מספר כלי רכב, באופן שהותיר נתיב וחצי פנויים למעבר כלי רכב. המקום היה מואר בתאורת רחוב, פנסיו הקדמיים של רכב הקרקל דלקו ואורותיו הכחולים הבהבו. השוטר עוז עמד על נתיב הנסיעה בין רכב הקרקל לבין הרכב שנעצר לבדיקה. הוא היה לבוש במדי מג"ב, היה מואר היטב מתאורת הרחוב ומפנסי רכב הקרקל והחזיק פנס. הרכב שנעצר לבדיקה, חסם נתיב נסיעה נוסף ובמצב זה נותר רק כחצי נתיב נסיעה פנוי (הסרטון המאגד, בין דקה 2:56 לדקה 2:58). עוז עמד כמתואר, בנתיב נסיעת הנאשם, אשר נסע במהירות גבוהה מאד ופגע בעוז. כפי שניתן לראות בסרטון וכך גם על פי עדויות של האנשים שנכחו במקום, אשר הוגשו בהסכמה לבית המשפט (ת/א 30, עדותו של אוסאמה מסוודה), מהירות נסיעת הנאשם הייתה גבוהה מאד. לפיכך, גרסת הנאשם כי בשל מכה שקיבל בראשו לא יכול היה לראות את הדרך או לזכור את אשר אירע, אינה מתיישבת עם אופן נסיעתו, שכללה "תמרון" במרווח הצר שנותר בין רכב הקרקל לרכב

שנעצר לבדיקה במחסום.

שנית, המאשימה טענה, כי עד הגעת הנאשם אל מחסום מג"ב, לא אירע דבר שעשוי היה לגרום למכה חזקה בראשו. נסיעתו לאחר אירוע החסימה כללה עליה על המדרכה ונסיעה מהמקום מבלי שהנאשם נחבל. הנאשם אף הצליח לעבור במהירות גבוהה - שהוערך כי הייתה כ-150 קמ"ש (ת/30) - בחצי נתיב פנוי בכביש עירוני, בין שני כלי רכב עוצרים. כך שגרסתו כי לא ראה את הדרך אינה סבירה ולכן לטענת המאשימה, אינה יכולה להתקבל. כמו כן, לאחר הדריסה השנייה במחסום מג"ב, המשיך הנאשם בנסיעה עוד כ-400 מטר במהירות גבוהה, עד שאיבד שליטה על הרכב (ת/58, שרטוט של המקום). המאשימה טענה, כי אין זה סביר שנסיעה זו נעשתה בעוד הנאשם אינו יכול לראות את הנעשה בדרך. כן טענה, כי גרסת הנאשם בבית המשפט, אף עומדת בסתירה לדבריו בחקירתו במשטרה, כי המשיך בנסיעה, ראה את הרכב של מג"ב ואז "אני נסעתי אליה או נכנסתי בה" (ת/47א, עמ' 25 שורות 36-38). מטעמים אלו ובמיוחד בשל אופן נסיעת הנאשם, טענה המאשימה, כי יש לדחות את גרסת הנאשם ולקבוע כי ראה את רכב הקרקל ואת השוטר עוז, אך בחר לפגוע בו במהלך בריחתו מהשוטרים.

28. **פציעת הנאשם והתנהלותו בעת מעצרו:** המאשימה טענה, כי הנאשם הודה בעובדות המתארות את התנהלותו בשלב מעצרו, אך טען כי הופעל עליו כוח בלתי סביר. בעדותו בבית המשפט, שלל הנאשם את הטענה כי תקף את השוטרים. לטענתו, השוטרים הם אלו שהכו אותו בחוזקה בעת מעצרו. המאשימה ביקשה לדחות גרסה זו של הנאשם, בהפנותה אל עדויותיהם של השוטרים ייד, שי סידו, אדם אביאל ואמג'ד טריף. חמשת השוטרים העידו על האלימות מצד הנאשם בעת המעצר ובעת הובלתו בניידת לתחנת המשטרה.

המאשימה הפנתה לעיקרי עדויותיהם, כלהלן: ייד, שהיה הראשון שזיהה את הנאשם במהלך החיפושים אחריו, העיד כי כבר ברגע שאיתר את הנאשם, הבחין שהוא חבול (פרוטוקול עמ' 84 שורות 8-13). כן העיד, כי הנאשם לא שיתף פעולה בשלב מעצרו וכן העיד כי בעת הובלת הנאשם בניידת הוא לא ישב לרגע אלא השתולל, בעט וניסה לנגוח בשי שנהג את הרכב (שם, עמ' 85). אדם העיד כי כבר בעת שהנאשם אותר, ניגר דם ליד אוזנו (פרוטוקול עמ' 139 שורות 17-20), ובשל התנגדותו למעצר היה צורך להפעיל כוח ולקרוא לשי לעזרה. שניהם ערכו חיפוש על גופו של הנאשם ולאחר מכן הוא הובא לניידת. גם בניידת המשיך הנאשם להשתולל, בעט ברגליו ונגח בו ובשי (שם עמ' 139-140). לפי עדותו, במהלך החיפושים אחר הנאשם עוברי אורח כיוונו אותם על מקום בריחתו ותיארו שראו אדם קופץ מגובה 5 מטר וכי אותו אדם צלע (שם, עמ' 140 שורות 17-22). תיאורים דומים מסרו בעדויותיהם גם שי (שם, עמ' 122-123) ואמג'ד טריף (שם, עמ' 197).

המאשימה הפנתה גם אל הסרטון המאגד (מדקה 5:56 עד דקה 6:10), שבו ניתן לראות כי לאחר נסיעה מהירה, איבד הנאשם שליטה על הרכב, עשה מספר סיבובים במקום ונעצר. גם בתמונות שהוגשו (למשל, ת/19), ניתן לראות כי המאזדה הגנובה פגועה מכל עבריה. כך שיש להניח כי הפגיעות שנגרמו לנאשם לא נבעו מאלימות השוטרים כלפיו, כטענתו, אלא כתוצאה מנהיגתו הפרועה ומהחבלות שנגרמו לו במהלכה. כלל הראיות האמורות מצביעות לטענת המאשימה, על כך שהנאשם נפגע מהתאונה שנגרמה בשל אופן נהיגתו ולא מכך שהוכה בעת מעצרו, כטענתו.

29. **טענות המאשימה בעניין שאלת הרשעת הנאשם בשתי העבירות של חבלה בכוונה מחמירה (סעיף**

329(א)(1): בהיעדר מחלוקת בעניין הרכיב התוצאתי של הפציעה או החבלה החמורה, טענה המאשימה רק בעניין היסוד הנפשי.

היסוד הנפשי מוגדר בסעיף 20 בחוק, שעל-פיו נדרשת הוכחת המישור ההכרתי, שעניינו מודעות הנאשם למרכיבי היסוד העובדתי של העבירה וכן המישור הרצוני, אשר על-פי סעיף 20(א)(1) בחוק, עניינו כוונה מיוחדת לפציעת הקורבן, לגרום לו חבלה חמורה או כוונה להימנע ממעצר או עיכוב כדן. המאשימה טענה, כי שתי החלופות הוכחו.

בעניין המישור ההכרתי טענה המאשימה, כי אדם מודע לכך שבעת שהוא דורס אדם באמצעות רכב הוא גורם לו לחבלה חמורה או לפחות לפציעה. זאת בהתאם לחזקה העובדתית כי אדם מודע לתוצאות הטבעיות של מעשיו. לטענתה, הדבר אף נלמד מקל וחומר אם הוכח המישור הרצוני. שכן, אדם הפועל מתוך כוונה מיוחדת לפצוע אדם או לגרום לו חבלה חמורה, בהכרח מודע לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות גרימת התוצאה. בעניין המישור הרצוני טענה, כי נדרשת כוונה מיוחדת, שלפיה הנאשם חפץ בגרימת החבלה החמורה לקורבן או כי עשה את המעשה מתוך כוונה להימנע ממעצר או מעיכוב כדן. כוונה מיוחדת זו יכולה להילמד מהמעשה עצמו או מנסיבות חיצוניות.

בעניין הדריסה הראשונה (באירוע החסימה), טענה המאשימה כי מהראיות עלה שהנאשם רצה לפגוע בשוטרים ולגרום להם לחבלה חמורה. לעניין זה הפנתה אל עדותו של רמי, כי נוצר קשר עין בינו לבין הנאשם, אל הסרטון התומך בכך ואל דברי הנאשם, כי רצה "לעלות על השוטרים". לחלופין טענה, כי לגבי שני אירועי הדריסה הוכחה כוונה מיוחדת באמצעות חזקת כוונה, שעניינה חזקה ראייתית שלפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו. על-פי ניסיון החיים, "כאשר עסקין בדריסת הולך רגל על ידי כלי רכב, מטבע הדברים, כרוך הדבר בסבירות גבוהה גם בחבלתו או פציעתו של הולך הרכב" (ת"פ (מחוזי חיפה) 16785-03-12). מעת שהוכח כי הנאשם ראה את השוטרים בשני אירועי הדריסה, ההכרעה ביסוד הרצוני נדרשת בין השאר תוך הפעלת חזקת הכוונה. עוד טענה המאשימה, כי מתקיימת גם החלופה, שלפיה הנאשם עשה את המעשה מתוך כוונה להתנגד למעצר או לעיכוב כדן, מאחר שמעשיו מצביעים על הימלטות מרכבי הבילוש, בידוע כי מדובר בשוטרים וכי עשה כן כדי למנוע את מעצרו. כך גם לגבי דריסת השוטר עוז, שהייתה במהלך מנוסת הנאשם.

לחלופין טענה המאשימה, כי תוצאה זהה תתקבל על-פי כלל הצפיות, שעל-פיו, ראיית התרחשות התוצאות כאפשרות קרובה לוודאי, היא כרצון לגרום לה, וכי כלל זה חל גם על עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה וחבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2).

30. **טענות המאשימה בעניין העבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה (סעיף 332(2)):** בעניין עבירה זו הפנתה המאשימה אל הראיות המצביעות על נהיגת הנאשם במהירות גבוהה באופן חריג ובפראות, תוך סיכון משתמשי הדרך, לפחות בקטע הנסיעה שהחל לאחר מנוסתו מאירוע החסימה הראשון. בהיבט המשפטי, הפנתה המאשימה אל הדיון בעניין העבירה של חבלה בכוונה מחמירה. עוד הוסיפה, כי כלל הצפיות מגבש גם את העבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

עיקרי טענות הנאשם

31. סיכום טענות הנאשם הוגש כאמור, באופן חלקי וקטוע, ובמסגרתו הועלו רק טענותיו העובדתיות בעניין אירוע החסימה. טענותיו הן, כי המאשימה לא הוכיחה שהנאשם גיבש כוונה מיוחדת להתנגד למעצר או לעיכוב כדין וכי אף לא הוכח שהתכוון לפגוע ברמי.

32. בעניין הכוונה המיוחדת להתנגד למעצר או לעיכוב, טען בא-כוח הנאשם, כי בניגוד להוראות סעיף 24 בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 ולהוראות סעיף 5א(ב) בפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971, השוטרים המעורבים לא הזדהו כשוטרים. אף אין מחלוקת על כך שרכבי המשטרה המעורבים היו כלי רכב אזרחיים ללא סימן של המשטרה. לפיכך טען, כי הנאשם לא יכול היה לדעת שמדובר בשוטרים וברכבי משטרה. בעניין זה הפנה אל הראיות הבאות: עדותו של פיקל שלפיה לא כרז לנאשם לעצור, לא הודיע כי המשטרה דולקת אחריו, לא הספיק לחבוש כובע לראשו ולא הפסיק להציג תעודת מניו (עמ' 165, 168-169, 172); עדותו של נתן, שנהג ברכב שבו היה פיקל, אשר אישר כי לא שמע מי מהשוטרים קורא לנאשם לעצור וכי לפי זכרונו, מערכת הכריזה לא פעלה (עמ' 113); עדותו של ג'טה, אשר לא ידע להסביר את תפקידו של רמי ואת סיבת נוכחותו באירוע, אישר שרמי אינו שוטר וכן אישר שקודם לאירוע החסימה, לא עשה הנאשם כל עבירת תנועה (עמ' 187-188); עדותו של רמי, כי אינו איש משטרה ואף לא הייתה לו תעודת שוטר, גם לא של מתנדב.

33. עוד טען בא-כוח הנאשם, כי אף לא ניתן להסיק מדברי הנאשם בחקירתו במשטרה, כי ידע שאלו שחסמו את רכב המאזדה שנהג היו שוטרים. תמצית טענתו היא, כי לא ידע שדובר בשוטרים ולכן בחקירתו הראשונה לא אמר שדובר בשוטרים. לאחר מכן, כבר ידע מחוקריו שדובר בשוטרים ומאחר שבדיעבד נודע לו שדובר בשוטרים, כינה אותם שוטרים בחקירתו. לפיכך טען, כי לא ניתן ללמוד מדבריו בחקירתו השנייה, כי כבר בעת האירוע ידע שדובר בשוטרים. בדומה טען, כי אף הנראה בסרטון תומך בכך שלא ניתן היה לדעת כי האנשים שחסמו את המאזדה, הם שוטרים. איש מהם לא לבש מדים, לא חבש כובע זיהוי ואף לא נראה קורא אל עבר הנאשם לעצור.

מהטעמים האמורים נטען, כי אף לא ניתן להרשיע את הנאשם בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו. מאחר שכאמור, הסיכומים קטועים, לא ברור למה הכוונה בטענה זו.

דין והכרעה

דין במחלוקות העובדתיות

34. על-פי תשובת הנאשם לאישום, המחלוקות העובדתיות התמקדו בארבעת העניינים הבאים, אשר יידונו להלן: הראשון, שאלת מודעות הנאשם לכך שהמעורבים ב'אירוע החסימה' היו שוטרים. השני, אופן פציעתו של רמי, אם נבעה מפגיעת ה'מאזדה' שבה נהג הנאשם, ואם פגיעת הנאשם ברמי הייתה מכוונת. השלישי, שאלת אחריותו של הנאשם לפציעתו של עוז. הרביעי, התנהלות הנאשם והשוטרים בעת מעצר הנאשם, מידת הכוח שהופעל על הנאשם ואם עבר

את העבירות שעל פי כתב האישום נעברו בשלב מעצרו.

35. **השאלה הראשונה - שאלת מודעות הנאשם לנוכחותם של שוטרים באירוע החסימה:** אין מחלוקת על כך שהשוטרים המעורבים באירוע החסימה נסעו בכלי רכב אזרחיים ללא כל סימן משטרי, כי איש מהם לא לבד מדים, לא חבש כובע משטרה בעת האירוע ואיש מהם אף לא הציג לנאשם תעודת שוטר.

אף העובדה שעל-פי טענת המאשימה, השוטרים מיארה ופיקל צעקו "עצור משטרה", מעלה קושי. צפייה בקטע הסרטון המתעד את אירוע החסימה הראשון, מעלה כי דובר באירוע שנמשך שניות בודדות, שבמהלכו חלונות המאזדה - למעט החלון הקטן שאותו שברו הנאשם והאחרים בעת גניבת הרכב - היו סגורים. אף ניתן להתרשם כי במהלך האירוע היה רעש חזק שנבע מכך שנראה כי עצירת כלי הרכב גרמה לרעש של חריקות בלמים, ואף היו לא מעט חבטות בין כלי הרכב השונים. לפיכך, אפילו היה מי שצעק "עצור משטרה", ספק אם ניתן היה לשמוע זאת.

נותנת אפוא, בחינת גרסת הנאשם בחקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט. בחינת דברי הנאשם בחקירתו במשטרה וביחוד קטעי חקירתו שאליהם הפנתה המאשימה, מעלה כי השימוש במילה "משטרה" ו"שוטרים" היו של החוקרים. אף לא ניתן לשלול את טענת הנאשם, כי רק בדיעבד, אך לא בשעת מעשה, הבין שדובר בשוטרים. כך למשל, בחקירת הנאשם מיום 14.9.2020, הנאשם אומר במפורש כי לא הבחין שדובר בשוטרים וכי כלל לא הבחין שיש מי שנוסע בעקבותיו. בכך לטענתו, הבחין, רק "כשהם סגרו עליי" (ת/47 שורות 115-120). ראו גם בתכתובת החקירה - ת/47ב, עמ' 33 (שורות 12-23). אמנם הסברו המאוחר של הנאשם, כי ברח מהחסימה בגלל שנהג במכונית גנובה (ת/48 שורות 72-73), עשויה לתמוך בכך שהוא יכול היה להניח שדובר בשוטרים. אולם גם הסבר זה ניתן לאחר מעשה ובדיעבד, בעוד שאין בכך כדי ללמד בהכרח כי הנאשם ידע, או יכול היה לדעת, שדובר בשוטרים.

מסקנת הדברים היא אפוא, כי לא הוכח מעבר לכל ספק, כי הנאשם ידע ואף יכול היה לדעת, כי המעורבים באירוע החסימה היו שוטרים.

36. **השאלה השנייה - אופן פציעתו של רמי, אם נפגע מרכב ה'מאזדה' שבו נהג הנאשם ואם דובר בפגיעה מכוונת של הנאשם:** תשובה ברורה לשאלה זו עולה מצפייה בסרטון המאגד, בקטע המתאר את אירוע החסימה הראשון (מדקה 02:20 עד 2:50, לערך). הסרטון צולם מהרכב שחסם את חזית המאזדה (כך שחזית הרכב הייתה מול חזית המאדה). מאחורי המאדה, באותו כיוון נסיעה, נעצר רכב הסורטנו ומשמאל למאדה, לפי כיוון נסיעתה (מימין לרכב המצלם), נעצר רכב הסקודה. רמי נראה יוצא מהדלת השמאלית של הסורטנו ועומד לרגע בין הרכב לבין הדלת. הנאשם, שהבחין בכלי הרכב שחסמו אותו, מביט תחילה לשמאלו, לכיוון הסקודה שממנה יצא שוטר ומיד לאחר מכן הביט במראה, שילב לנסיעה לאחור ונסע לאחור באופן מעט סיבובי ("ב"קשת"), כדי לברוח. מיד לאחר מכן פנה בבת אחת ובחדות ימינה, עקף מימין את הרכב שבחזית (שממנו צולם האירוע), עלה על המדרכה שמימנו וברח מהמקום.

צפיתי בקטע המתואר, כפי שהוא מופיע בסרטון המאגד, מספר רב של פעמים. מצפיה זו נוכחתי כי אמנם, כטענת

המאשימה, ניכר שהנאשם הבחין ברמי שעמד כמתואר, בין הדלת לבין רכב הסורנטו. לאחר שהבחין בו, נסע לאחור מעבר למה שנדרש לו כדי לפנות ימינה ולברוח. אף נראה, כי באופן מכוון פגע בעוצמה בדלת הסורנטו שנפתחה, לאחר שהבחין שרמי עומד שם. רק לאחר שהנאשם נמלט עם המאזדה, נראה רכב הסורנטו נע באטיות, בעודו עוקף את רמי, שכרע על הכביש, כדי להימנע מפגיעה ברמי, כפי שאף העיד ג'טה, שנהג בסורנטו (עמ' 184).

מהסרטון עולה אפוא, בבירור, כי הרכב שפגע ברמי הוא רכב המאזדה, שבו נהג הנאשם. אף עולה, כי רמי לא נפגע מרכב הסורנטו, שממנו יצא. לאחר הפגיעה וכאמור, רמי כרע על הכביש. ישנו רגע קל שבו רמי מוסתר ואז נראה רכב הסורנטו נוסע באטיות ועוקף אותו. אף עולה בבירור כי דובר בפגיעה מכוונת של הנאשם ברמי. עובדה זו עולה מכך שכמתואר, הנאשם נסע לאחור עד אשר פגע ברמי, מעבר למרחק שהיה דרוש לו כדי לסטות ימינה ולהימלט מהמקום. העובדה שדובר בפגיעה מכוונת אף נתמכת בדבריו של רמי בעדותו, אשר תיאר את האופן שבו פגעה בו המאזדה: "... בזמן שיצאתי מהרכב הוא ניגח את הרכב מקדימה ואז חזר לאחור ומחץ אותי על הרכב" (עמ' 29). עובדה זו אף עולה מכך שניכר כי בעת נסיעת המאזדה לאחור ובעת הפגיעה ברמי, נוצר קשר עין בין הנאשם, שהביט ברמי מבעד למראה, לבין רמי. כך גם העיד רמי, כי "כשהוא נסע לאחור, כשהוא חזר אחורה היה מבט בינינו" (עמ' 48 שורות 4-15).

העובדה שהנאשם ראה את רמי בעת שנסע לאחור ושפגיעתו ברמי הייתה מכוונת, אף נתמכת בדברי הנאשם עצמו. בחקירתו במשטרה נשאל הנאשם מדוע נסע לאחור, לחץ על הגז ונסע קדימה. על כך השיב, "כדי לעלות עליהם [השוטרים]. אני פחדתי כשראיתי אותם..." (תכתוב חקירת הנאשם מיום 14.9.2020 - ת/47ב, עמ' 33, שורות 31-35). במענה לשאלות שנשאל, אף אישר הנאשם שהרגיש את המכה גם בשוטר וגם ברכב, אך לא הסתכל (שם, עמ' 34, שורות 1-10).

המסקנה היא אפוא, כי בהיבט העובדתי הוכח מעבר לכל ספק, כי רמי נפגע מהמאזדה, וכי הנאשם נסע לאחור עד אשר פגע ברמי וברכב הסורנטו, בידעו כי רמי עומד שם וכי פגיעה זו הייתה מכוונת.

37. השאלה השלישית - שאלת אחריותו של הנאשם לפציעתו של עוז: בכל הנוגע לפציעתו של עוז וכאמור לעיל, לא טען הנאשם דבר בסיכומיו. אף מקובלות עליו כל טענות המאשימה בעניין פציעתו של עוז, שלפיהן היה זה מעשה מכוון של הנאשם, וכי לא ניתן לקבל את טענתו כי בשל מכה בראשו, לא היה מודע למעשיו.

כמפורט בטענותיה של המאשימה, שעיקריהן פורטו לעיל ולכן לא נמצא צורך לחזור על הדברים, ניתן לראות בסרטון כי הנאשם נסע במהירות גבוהה מאד באופן קיצוני. עוז לבש מדים, עמד במקום מואר בתאורת רחוב ובפנסי רכב הקרקל בעודו מחזיק פנס. הוא עמד בין רכב הקרקל של מג"ב לבין רכב הסיאט שעצר לבדיקה, באופן שהותיר פחות מנתיב נסיעה פנוי. הנאשם שכאמור, נסע ברכב המאזדה במהירות גבוהה מאד, "תימרן" ועבר במרווח שנותר בין רכב הקרקל לרכב הסיאט ופגע בעוצמה בעוז. לא רק שכטענת המאשימה, קודם למעבר הנאשם במחסום של מג"ב, לא אירע דבר שכתוצאה ממנו יכול היה הנאשם להיחבל בראשו, אלא שאופן נסיעתו ואופן פגיעתו בעוז, סותרים את טענתו, כי לכאורה, לא היה מודע למעשיו בשל אותה חבלה נטענת שכלל לא הוכחה בדבר.

המסקנה היא אם כן, כי הוכח מעבר לכל ספק כי הנאשם פגע בעוז, לאחר שראה אותו וכי דובר בפגיעה מכוונת.

38. השאלה הרביעית - סיבת פציעת הנאשם, הטענה בדבר התנגדותו האלימה למעצרו ואם עבר כלפי

השוטרים את העבירות הנטענות: כפי שכבר נאמר, אף נושא זה לא נכלל בסיכום טענותיו של הנאשם (למעט אזכור לא ברור), ולכן בעניין זה, נבחנו טענות הנאשם בתשובתו לאישום.

תמצית טענת המאשימה היא, כמפורט לעיל, כי חמישה שוטרים (בהם, ידיד, שי סידו, אדם אביאל ואמג'ד טריף) העידו על האלימות מצד הנאשם בעת מעצרו ועל התנגדותו למעצר קודם שהועלה אל הניידת ואף לאחר מכן, בתוך הניידת. עוד טענה המאשימה, כמפורט לעיל, כי השוטרים אף העידו על כך שכבר בעת שמצאו את הנאשם מסתתר, הוא היה חבול וכי בעת שניסו לאתרו, שמעו מעוברי אורח שכיוונו אותם אל מקום בריחתו, כי ראו דמות צולעת לאחר שקפצה מגובה של כ-5 מטר. המאשימה אף הצביעה על הנזקים הקשים שנגרמו לרכב המאזדה ועל כך שחלקים רבים של הרכב, לרבות גלגל וצירו, התפרקו ונשברו, כפי שאף עולה מהתמונות הרבות.

המאשימה טענה אפוא, כי סביר להניח שהחבלות שנגרמו שנאשם, נגרמו במהלך התאונה שאירעה בסוף נסיעת הנאשם במאזדה, לאחר שכמתואר, נסע במהירות עצומה, התנגש בעוצמה במספר כלי רכב, איבד שליטה על המאזדה והסתובב על הכביש עד אשר הרכב נעצר. לפיכך טענה המאשימה, כי יש לדחות את טענותיו של הנאשם כי הוכה בעת מעצרו. כן טענה, כי לנוכח עדויות השוטרים, יש לקבוע כי הנאשם התנגד למעצרו, השתולל ואף תקף את השוטרים.

על-פי כתב האישום, פציעת הנאשם כללה שבר באף וחבלות בחזה ובבטן. על-פי המסמכים הרפואיים, הנאשם אף נפגע ברגל שמאל והתקשה להזיזה (הדו"ח הרפואי ממד"א - ת/45; מכתב שחרור מבית החולים שערי צדק - ת/36). בהיעדר טענה אחרת מצד הנאשם, בהיעדר חוות דעת מומחה או ראיה אובייקטיבית אחרת, ניתן לומר, כי אמנם יש יסוד להנחת המאשימה שלפיה פציעת הנאשם נבעה מהתאונה. אכן, קשה להניח שניתן היה לצאת ללא פגע מרכב המאזדה החבוט, השבור והפגוע מכל עבריו ולאחר התפרקות גלגל וצירו ופתיחת כריות האוויר (דיסק - "תמונות נזק רכבים" - ת/50; בעניין פתיחת כריות האוויר, ראו גם את דו"ח מד"א - ת/45).

אולם, אם אמנם פציעת הנאשם הייתה כתוצאה מהתאונה, כי אז עולה קושי לקבל כי במצבו זה, בעודו חבול פגוע וכאוב, כמתואר במסמכים הרפואיים, הוא אמנם השתולל ותקף את השוטרים, בעודו אף מתנגד פיזית למעצרו. לפיכך, אפילו לא תתקבל טענת הנאשם, כי חבלותיו נגרמו מאלימות מצד השוטרים, קשה לקבל את טענת השוטרים בעדויותיהם, כי במצבו הפגוע, הצליח הנאשם לתקוף אותם במהלך מעצרו ובעת נסיעתו בניידת המשטרה. מטעם זה, נותר ספק בכל הנוגע לטענות שלפיהן הנאשם תקף את השוטרים בעת מעצרו ובעת הסעתו בניידת המשטרה.

דיון בעבירות שבהן הואשם הנאשם

39. העבירות שבהן לא כפר הנאשם: הנאשם מורשע בכל העבירות הבאות, שבהן לא כפר ואשר העובדה שעבר אותן לא הייתה שנויה במחלוקת: **גניבת רכב**, לפי סעיף 413ב(א) ו-(ב) בצירוף סעיף 29 בחוק; **שמונה עבירות של**

חבלה במזיד לרכב, לפי סעיף 413 בחוק; סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) בחוק.

40. **העבירות של הפרעה לשוטר ותקיפת שוטר:** מהטעמים שהובאו במסגרת הדיון בשאלה הרביעית, שעניינה סיבת פציעת הנאשם והטענה כי התנגד למעצרו תוך אלימות מצדו, הנאשם מזוכה מחמת הספק מעבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 בחוק, וכן מעבירה של תקיפת שוטר, לפי סעיף 274 בחוק.

41. **שתי העבירות של חבלה בכוונה מחמירה (סעיף 329(א)(1) בחוק):** למעט טענת הנאשם, כי לא היה מודע לנוכחות שוטרים באירוע החסימה ולכן לטענתו, אין מדובר בעבירה שנעברה מתוך התנגדות למעצר או לעיכוב כדין, לא הובאה מטעמו כל טענה בעניין עבירה זו (במסגרת סיכום טענותיו אשר כאמור, הוגש קטוע). בנסיבות אלו, נראה לכאורה, כי הנאשם אינו חולק על כך שעבר את העבירה הנדונה פעמיים, בהתאם לחלופה שאינה נוגעת להתנגדות למעצר או לעיכוב כדין.

מכל מקום, למעט הספק בדבר ידיעת הנאשם כי דובר בשוטרים, מקובלות עליו טענות המאשימה ולפיכך מצאתי כי יש להרשיע את הנאשם בכך שעבר שתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה. זאת בתמצית מהטעמים שלהלן.

הוראת סעיף 329(א)(1) בחוק קובעת לאמור:

"העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים:

(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין".

הכוונה הדרושה לשם הרשעה בעבירה זו, הוגדרה בסעיף 20(א)(1) ו-(ב) בחוק, כלהלן:

(א) מחשבה פלילית - מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, ולענין התוצאות גם אחת מאלה:

(1) כוונה - במטרה לגרום לאותן תוצאות;

...

(ב) לענין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן.

כפי שנקבע לא אחת לענין 'הכוונה המיוחדת' הדרושה לשם הרשעה בעבירה של 'חבלה בכוונה מחמירה', "על הכוונה

לגרום חבלה חמורה לומד ככלל בית המשפט מ'חזקת הכוונה', שלפיה בני אדם המבצעים פעולה 'מודעים לרוב לטיב הפיזי של מעשיהם', ובכלל זה לתוצאה הטבעית של פעולותיהם (ע"פ 6019/09 קילאני נ' מדינת ישראל (2010)). חזקה זו, המבוססת על ניסיון החיים, אינה חזקה חלוטה, ודי בכך שהנאשם עורר ספק סביר בראיות המקימות את החזקה, על מנת להפריכה (ע"פ 10110/03 גמליאל נ' מדינת ישראל (2006); ע"פ 413/10 פלוני נ' מדינת ישראל (2011); ע"פ 6066/94 חסן נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(4) 326 (1997)) (ע"פ 2148/13 פלוני נ' מדינת ישראל (16.12.2014), כבוד השופט א' רובינשטיין, פסקה ט' (להלן - **עניין פלוני**)).

כאמור שם בהמשך הדברים, "בהקשר השימוש ב'חזקת הכוונה' לצורך הוכחת אחד היסודות ... המרכיבים את היסוד הנפשי... 'משמעותה של החזקה היא שבהיעדר ראיות לסתור ובהתקיים נסיבות חיצוניות מתאימות, מוחזק המבצע כמי שמתקיימת בו הכוונה באופן שהוא צפה את התוצאה ורצה בה' (ע"פ 228/01 כלב נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 365, 376 (2003) (השופטת-כתארה אז-ביניש) (עניין פלוני, פסקה י').

כמו כן, בהתאם לסעיף 20(ב) בחוק, העוסק בעבירה תוצאתית, "לצורך הוכחת הכוונה המיוחדת, ניתן להסתפק בכך שהמערער צפה, כאפשרות קרובה לוודאי, כי פעולותיו יגרמו לחבלה חמורה באדם" ע"פ 5184/14 פלוני נ' מדינת ישראל (3.8.2016), כבוד השופט א' שהם, פסקה 39).

בהתאם לאמור, יש לבחון אם בכל אחת מהנסיבות שבהן מואשם הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה - הפגיעה ברמי באירוע החסימה והפגיעה בעוז במחסום מג"ב - התקיימה 'חזקת הכוונה'. יש אפוא, לבחון אם החבלה החמורה שנגרמה לכל אחד מהשניים היא התוצאה הטבעית הצפויה של מעשיו של הנאשם בכל אחת מהנסיבות. כן יש לבחון, אם ניתן להסיק ממעשיו כי התכוון לתוצאה שנגרמה לכל אחד מהשניים, רמי ועוז. אם המסקנה תהיה כי הנאשם לא התכוון לפגוע במי מהשניים, כי אז יש לבחון אם בכל אחד מהמקרים הנאשם צפה את "התרחשות התוצאות" של חבלה חמורה, "כאפשרות קרובה לוודאי" ("הלכת הצפיות").

כמפורט לעיל - במסגרת הדיון בשאלה השנייה, שעניינה אופן פציעתו של רמי ואם דובר בפגיעה מכוונת של הנאשם - המאשימה הוכחה מעל ומעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ראה את רמי וכי נסיעתו לאחור, עד פגיעה בעוצמה בדלת רכב הסורנטו שמאחוריה עמד רמי, נעשתה באופן מכוון, מתוך כוונה לפגוע ברמי. ממילא עולה המסקנה, כי החבלה החמורה שנגרמה לרמי - אשר לא הייתה שנויה במחלוקת - הייתה התוצאה הטבעית הצפויה של מעשה הנאשם כאמור. מכאן, אף ניתן להסיק כי התכוון לפגוע ברמי ולחבול בו וכי צפה את תוצאת הפגיעה כאפשרות קרובה לוודאי.

כך גם בעניין פציעתו של עוז. כמפורט במסגרת הדיון בשאלה השלישית, שעניינה פציעתו של עוז, הוכח מעל ומעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ראה את עוז וכי נסיעתו המהירה במחסום מג"ב, תוך פגיעה בעוז, נעשתה באופן מכוון, מתוך כוונה לפגוע בו. ממילא, אף בעניין פגיעה זו עולה המסקנה, כי החבלה החמורה שנגרמה לעוז - אשר אינה שנויה במחלוקת - הייתה התוצאה הטבעית הצפויה של אופן נהיגת הנאשם ושל מעשיו. מכאן, גם בעניין זה, ניתן להסיק כי הנאשם התכוון לפגוע בעוז ולחבול בו וכי צפה את תוצאת פציעתו כאפשרות קרובה לוודאי.

אפילו ייטען כי בשני המקרים דובר במעשים שנעשו בחופזה, הרי שאין בכך כדי להועיל לנאשם. כפי שנקבע לא אחת, "היסוד הנפשי בעבירת החבלה בכוונה מחמירה יכול להתגבש כהרף עין" (ע"פ 5775/14 מוחמד אבו נג'מה נ' מדינת ישראל (15.6.2015), ד' ברק ארז, פסקה 33. ראו גם: עניין פלוני, פסקה יא).

לפיכך, לנוכח הספק בדבר ידיעת הנאשם כי המעורבים באירוע החסימה היו שוטרים, הנאשם מורשע בשתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה (לפי סעיף 329(א)(1) בחוק), בהתאם לחלופה שעניינה פציעה או גרימת חבלה חמורה שלא כדין, אשר נעשתה "בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה". הרשעתו בשתי העבירות של חבלה בכוונה מחמירה, אינה אפוא, בהתאם לחלופה שעניינה פציעה או חבלה חמורה שנעשו לשם מניעת מעצר או עיכוב כדין.

הערה לפני סיום

42. האירוע המתואר בכתב האישום, החל בפעילות משטרתית מבורכת וחשובה, אשר שנועדה לתפוס גנבי רכב ויש להניח, אף להשיב את כלי הרכב הגנובים, אם ייתפסו, אל בעליהם. אירוע זה הסתיים בפציעה קשה מאד ומורכבת של שוטר (עוז), פציעה מורכבת של מתנדב (רמי) ואף בפציעת הנאשם. נוסף לפגיעות גוף קשות אלו, נגרמו במהלך האירוע נזקים חמורים וקשים לתשעה כלי רכב (כפי שעולה מהתמונות הרבות: ת/19 ו-ת/50 (דיסק - "תמונות נזק רכבים")). בכלל זה, רכב המאזדה נהרס כליל עד כדי מצב של אובדן גמור. שני כלי רכב משטרתיים ניזוקו באופן משמעותי (רכב הסורנטו ורכב הסקודה שהיו מעורבים באירוע החסימה הראשון). כך גם ניזוקו באופן משמעותי שישה כלי רכב של אזרחים תמימים שלרוע מזלם, מכוניותיהם היו על מסלול הנסיעה שבו התרחש האירוע כולו (רכב הסיאט שעמד במחסום מג"ב ועוד חמישה כלי רכב שהיו בציר נמל התעופה: ברלינגו, טויוטה, פולקסווגן, סיטרואן ופסאט). אם לפי טענת המשטרה, עלות תיקון הנזק לדלת הסורנטו הייתה בסך כ-27,500 ₪, אזי ניתן להעריך כי שווי הנזקים שנגרמו לכל כלי הרכב מגיע למאות אלפי שקלים).

מבלי למעט מחומרת מעשיו של הנאשם, אשר משהוכחו אף נקבע כי יש להרשיעו בעבירות שהוכח כי עבר, הצפייה בסרטונים המתעדים את האירוע וביחוד את אירוע החסימה, מותירה תחושות לא פשוטות בכל הנוגע לאופן התנהלות השוטרים באירוע זה. חרף נוכחות שישה שוטרים ולמרות ניסיון חסימת רכב המאזדה באמצעות שלושה כלי רכב משלושה כיוונים שונים, החסימה נכשלה. הנאשם חמק מהמקום במהירות ובקלות רבה, תוך פציעתו המכוונת של רמי ומיד לאחר מכן, פציעתו הקשה המכוונת של עוז ובהותירו שובל של כלי רכב חבולים שניזוקו קשות. יש לקוות שהאירוע יילמד וכי יופקו לקחים אשר אף ייושמו באירועים דומים בעתיד, אם יתרחשו.

סיכום

43. מכל הטעמים המובאים בהכרעת דין זו וכאמור בפתח הדברים, הנאשם מזוכה מחמת הספק מעבירות של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 בחוק ומעבירה של תקיפת שוטר, לפי סעיף 274 בחוק.

בהתאם לתשובת הנאשם לאישום ולאחר שהעבירות שלהלן הוכחו מעבר לכל ספק, הנאשם מורשע בעבירות הבאות:
גניבת רכב, לפי סעיף 413ב(א) ו-(ב) בצירוף סעיף 29 בחוק; שתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף
329(א)(1) בחוק; סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) בחוק; שמונה עבירות של חבלה במזיד
לרכב, לפי סעיף 413 בחוק.

ניתנה היום, ז' בטבת התשפ"א, 22 בדצמבר 2020, במעמד הצדדים כמפורט בפרוטוקול מהיום.

תמר בר-אשר,
שופטת